

Tiistai 5. heinäkuuta 2011

- f) suojellaan uudella perustuslailla nimenomaisesti kaikkia kansalaisten perusoikeuksia ja sosiaalisia oikeuksia Unkarin kansainvälisten veloitteiden mukaisesti, kielletään kuolemanrangaistus ja elinkautiset vankeusrangaistukset ilman mahdollisuutta päästä ehdonalaiseen vapauteen sekä sukupuoliseen suuntautumiseen perustuva syrjintä, annetaan riittävät takeet perusoikeuksien suojelemisesta ja tehdään selväksi, että kansalaiset saavat syntyessään varauksettomat perusoikeudet;
- g) varmistetaan, että oikeusasiamiesjärjestelmän uudelleen organisoiminen ei vähennä takeita kansallisten vähemmistöjen, henkilötietojen ja kansalaisille relevanttien tietojen avoimuuden suojelemisesta ja edistämisestä eikä asiasta vastaavien elinten riippumattomuudesta;
- h) varmistetaan, että perusoikeuskirjan sisällyttäminen uuteen perustuslakiin ei aiheuta tulkintaongelmia eikä johda maan tuomioistuinten, Unkarin uuden perustuslakituomioistuimen ja Euroopan unionin tuomioistuimen toimivaltojen päällekkäisyyksiin;
2. kehottaa komissiota teettämään perinpohjaisen analyysin uudesta perustuslaista ja tulevista päälaeista tarkistaakseen, että ne ovat yhteisön säännösten ja erityisesti Euroopan unionin perusoikeuskirjan sekä perussopimusten kirjaimen ja hengen mukaisia;
3. kehottaa asiasta vastaavia valiokuntiaan seuraamaan asiaa yhteistyössä Venetsian komission ja Euroopan neuvoston kanssa ja arvioimaan, onko suositukset pantu täytäntöön ja millä tavalla;
4. kehottaa puhemiestä välittämään tämän päätöslauselman neuvostolle, komissiolle, Euroopan neuvostolle, jäsenvaltioiden hallituksille ja parlamenteille, perusoikeusvirastolle, Etyjille ja YK:n pääsihteerille.
-

Viides koheesiokertomus ja koheesiopoliittinen strategia vuoden 2013 jälkeen

P7_TA(2011)0316

Euroopan parlamentin päätöslauselma 5. heinäkuuta 2011 komission viidennestä koheesiokertomuksesta ja koheesiopoliittisesta strategiasta vuoden 2013 jälkeen (2011/2035(INI))

(2013/C 33 E/04)

Euroopan parlamentti, joka

- ottaa huomioon 9. marraskuuta 2010 päivätyn komission tiedonannon "Taloudellista, sosiaalista ja alueellista yhteenkuuluvuutta käsittelevän viidennen kertomuksen päätelmät: koheesiopoliittikan tulevaisuus (KOM(2010)0642) (jäljempänä "pätelmät"),
- ottaa huomioon 9. marraskuuta 2010 päivätyn komission tiedonannon "Sijoituksia Euroopan tulevaisuuteen – Viides kertomus taloudellisesta, sosiaalisesta ja alueellisesta yhteenkuuluvuudesta" (jäljempänä "viides koheesiokertomus"),
- ottaa huomioon Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen ja erityisesti sen XVIII osaston III osan,

Tiistai 5. heinäkuuta 2011

- ottaa huomioon Euroopan aluekehitysrahastosta ja asetuksen (EY) N:o 1783/1999 kumoamisesta 5. heinäkuuta 2006 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 1080/2006 ⁽¹⁾,
- ottaa huomioon Euroopan sosiaalirahastosta ja asetuksen (EY) N:o 1784/1999 kumoamisesta 5. heinäkuuta 2006 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 1081/2006 ⁽²⁾,
- ottaa huomioon eurooppalaisesta alueellisen yhteistyön yhtymästä (EAYY) 5. heinäkuuta 2006 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 1082/2006 ⁽³⁾,
- ottaa huomioon Euroopan aluekehitysrahastoa, Euroopan sosiaalirahastoa ja koheesiorahastoa koskevista yleisistä säännöksistä 11. heinäkuuta 2006 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1083/2006 ⁽⁴⁾,
- ottaa huomioon koheesiorahaston perustamisesta ja asetuksen (EY) N:o 1164/94 kumoamisesta 11. heinäkuuta 2006 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1084/2006 ⁽⁵⁾,
- ottaa huomioon liittymistä valmistelevasta tukivälineestä 17. heinäkuuta 2006 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1085/2006 ⁽⁶⁾,
- ottaa huomioon säännöistä, jotka koskevat yritysten, tutkimuskeskusten ja korkeakoulujen osallistumista seitsemännen puiteohjelman toimiin sekä tutkimustulosten levittämistä 18. joulukuuta 2006 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1906/2006 ⁽⁷⁾,
- ottaa huomioon 24. huhtikuuta 2007 antamansa päätöslauselman tulevien laajentumisten vaikutuksista koheesipolitiikan tehokkuuteen ⁽⁸⁾,
- ottaa huomioon 24. maaliskuuta 2009 antamansa päätöslauselman alueellista koheesiota koskevasta vihreästä kirjasta ja koheesipolitiikan tulevaa uudistusta koskevan keskustelun tilasta ⁽⁹⁾,
- ottaa huomioon 20. toukokuuta 2010 antamansa päätöslauselman koheesipolitiikan osuudesta Lissabonin ja Eurooppa 2020 -strategian tavoitteiden saavuttamisessa ⁽¹⁰⁾,
- ottaa huomioon 22. syyskuuta 2010 antamansa päätöslauselman taloudellista ja sosiaalista kehitystä koskevasta Euroopan unionin strategiasta vuoristo- ja saarialueilla sekä harvaan asutuilla alueilla ⁽¹¹⁾,
- ottaa huomioon 7. lokakuuta 2010 antamansa päätöslauselman EU:n koheesio- ja aluepolitiikasta vuoden 2013 jälkeen ⁽¹²⁾,
- ottaa huomioon 7. lokakuuta 2010 antamansa päätöslauselman Euroopan sosiaalirahaston tulevaisuudesta ⁽¹³⁾,
- ottaa huomioon 23. kesäkuuta 2011 antamansa päätöslauselman EAKR:n ja muiden rakennerahastojen tilanteesta ja tulevasta synergiasta tehokkuuden lisäämiseksi ⁽¹⁴⁾,

⁽¹⁾ EUVL L 210, 31.7.2006, s. 1.

⁽²⁾ EUVL L 210, 31.7.2006, s. 12.

⁽³⁾ EUVL L 210, 31.7.2006, s. 19.

⁽⁴⁾ EUVL L 210, 31.7.2006, s. 25.

⁽⁵⁾ EUVL L 210, 31.7.2006, s. 79.

⁽⁶⁾ EUVL L 210, 31.7.2006, s. 82.

⁽⁷⁾ EUVL L 391, 30.12.2006, s. 1.

⁽⁸⁾ EUVL C 74 E, 20.3.2008, s. 275.

⁽⁹⁾ EUVL C 117 E, 6.5.2010, s. 65.

⁽¹⁰⁾ EUVL C 161 E, 31.5.2011, s. 120.

⁽¹¹⁾ Hyväksytyt tekstit, P7_TA(2010)0341.

⁽¹²⁾ Hyväksytyt tekstit, P7_TA(2010)0356.

⁽¹³⁾ Hyväksytyt tekstit, P7_TA(2010)0357.

⁽¹⁴⁾ Hyväksytyt tekstit, P7_TA(2011)0286.

Tiistai 5. heinäkuuta 2011

- ottaa huomioon 26. toukokuuta 2004 julkaistun komission tiedonannon "Syrjäisimpien alueiden tiiviimpi kumppanuus" (KOM(2004)0343) sekä 17. lokakuuta 2008 julkaistun komission tiedonannon "Syrjäisimmät alueet: Euroopan voimavara" (KOM(2008)0642),
 - ottaa huomioon 3. maaliskuuta 2010 julkaistun komission tiedonannon "Eurooppa 2020: Älykkään, kestävän ja osallistavan kasvun strategia" (KOM(2010)2020),
 - ottaa huomioon 6. lokakuuta 2010 julkaistun komission tiedonannon "Aluepolitiikan panos Eurooppa 2020 -strategian mukaisessa älykkäässä kasvussa" (KOM(2010)0553),
 - ottaa huomioon 26. tammikuuta 2011 julkaistun komission tiedonannon "Aluepolitiikan panos Eurooppa 2020 -strategian mukaisessa kestävässä kasvussa" (KOM(2011)0017),
 - ottaa huomioon yleisten asioiden neuvoston 21. helmikuuta 2011 antamat päätelmät taloudellista, sosiaalista ja alueellista yhteenkuuluvuutta EU:ssa käsittelevästä viidennestä kertomuksesta (06762/2011),
 - ottaa huomioon 1. huhtikuuta 2011 julkaistun alueiden komitean lausunnon viidennestä koheesiokertomuksesta ⁽¹⁾,
 - ottaa huomioon työjärjestyksen 48 artiklan,
 - ottaa huomioon aluekehitysvaliokunnan mietinnön sekä työllisyyden ja sosiaaliasioiden valiokunnan, talousarvion valvontavaliokunnan sekä naisten oikeuksien ja sukupuolten tasa-arvon valiokunnan lausunnot (A7-0222/2011),
- A. ottaa huomioon, että EU:n koheesio politiikka on vaikuttanut merkittäväällä tavalla siihen, että kaikilla EU:n alueilla on menneillä ja nykyisillä tukikausilla voitu todeta tuottavuuden nousua; korostaa, että jälkiarviointit osoittavat lisäksi taloudellisten, sosiaalisten ja alueellisten erojen vähentyneen merkittävästi; ottaa huomioon, että nämä kehityssuunnat ovat vaikuttaneet vastaavasti myönteisellä tavalla sosiaaliseen suojeluun sekä ympäristönsuojeluinvestointeihin,
- B. ottaa huomioon, että koheesio politiikka on tarkoitettu yhtenäismarkkinoiden vastapainoksi ja solidaarisuuteen perustuvan innovoivan ja suojelevan Euroopan kehittämiseksi globalisaatioon, väestörakenteen muutokseen ja luonnonvarojen säästämiseen liittyvien haasteiden edessä ja että kaikkien alueiden omat voimavarat on hyödynnettävä kasvun sekä alueellisen ja sosiaalisen yhteenkuuluvuuden edistämiseksi,
- C. katsoo, että koheesio politiikassa on todella kyse kansalaisten kannalta merkittävästä asiasta, sillä se tuo EU:n osaksi jokapäiväistä elämää ja tekee EU:sta konkreettisen ja tuo sille näkyvyyttä kaikkialla EU:ssa,
- D. ottaa huomioon, että koheesio- ja rakennepolitiikka ovat osoittautuneet kriisitilanteissa joustaviksi ja pystyneet vaikuttamaan ratkaisevalla tavalla erilaisiin kansallisiin talouden elvytysohjelmiin ja ammattitaidon kehittämisohjelmiin ja että tämä joustavuus on tärkeää säilyttää,
- E. ottaa huomioon, että Euroopan unionin rakennepolitiikka vaikuttaa merkittävästi talous- ja finanssikriisin voittamiseen, sillä sen samalla sekä kehityseroja tasoittava että innovatiivinen lähestymistapa rohkaisee Euroopan alueita merkittävästi parantamaan infrastruktuuria, vahvistamaan alueellista innovaatiovoimaa ja edistämään ekologisesti kestävästä kehitystä,

⁽¹⁾ EUVL C 166, 7.6.2011, s. 35.

Tiistai 5. heinäkuuta 2011

- F. ottaa huomioon, että rakennerahastojen kohdentaminen Lissabonin strategian tavoitteisiin on osoittautunut hyväksi ratkaisuksi, mistä todistavat vakuuttavat sitomisasteet tavoitteiden "lähtyminen" ja "alueellinen kilpailukyky ja työllisyys" aloilla, ja että 20 prosenttia Euroopan alueellisen yhteistyön hankkeista on vastannut Lissabonin tavoitteita,
- G. ottaa huomioon, että alueellisen yhteistyön tavoitteena on kannustaa alueita vastaamaan yhdessä yhteisiin haasteisiin, purkamaan yhteistyön fyysisiä, hallinnollisia ja lainsäädännöllisiä esteitä sekä lieventämään "rajailmiötä",
- H. ottaa huomioon, että Lissabonin strategian osittaisen epäonnistumisen syyt eivät ole koheesipolitiikan puutteellisessa täytäntöönpanossa vaan syytä ovat pikemminkin monitasoisen hallinnon puute ja se, etteivät alue- ja paikallistaso ole ottaneet strategiasta vastuuta, rahoituskriisin vaikutukset ja yhtenäismarkkinoiden toteuttamisen puutteet, puutteellinen budjettikuri sekä joidenkin jäsenvaltioiden riittämättömät makrotaloudelliset edellytykset,
- I. ottaa huomioon, että virheiden määrä ja tukivarojen väärinkäyttö ovat viime jaksoilla huomattavasti vähentyneet; pahoittelee kuitenkin sitä, että rakennepolitiikka on politiikan ala, jolla säännönvastaisuudet ovat yleisiä, ja että joillakin jäsenvaltioilla ei edelleenkään ole tehokkaita mekanismeja varojen väärinkäyttöä vastaan eikä keinoja periä perusteettomasti maksettuja rahoja takaisin; toteaa, että kaikista säännönvastaisuuksista ei kenties joko tahattomasti tai tahallisesti ole raportoitu, ja huomauttaa, että koheesipolitiikkaan liitetystä virheistä suuren osan voidaan katsoa johtuvan koheesipolitiikan ulkopuolisen lainsäädännön, kuten julkisia hankintoja, ympäristöä ja valtiontukia koskevan lainsäädännön, vaatimuksista,
- J. ottaa huomioon, että koheesio- ja rakennepolitiikan nykyinen tavoitejärjestelmä (lähtyminen, kilpailukyky ja työllisyys, Euroopan alueellinen yhteistyö) on osoittautunut yleisesti hyväksi ratkaisuksi, kun huolehditaan monitasoisesta hallinnosta ja suunnitteluvarmuudesta, jotka perustuvat luotettavaan rahoitukseen ja hyväksytyyn aikatauluun (7 vuotta), mutta panee merkille suunnittelun huomattavat viipeet, jotka aiheutuvat EU:n päätöksentekoprosessin liian pitkistä rahoitus- ja lainsäädäntöneuvotteluista sekä koheesipolitiikan sääntöjen merkittävistä muutoksista,
- K. ottaa huomioon, että lähentymisalueiden kestävä tukeminen ja kehittäminen vaikuttaa myönteisesti tavaroiden ja palvelujen kysyntään niiden markkinoilla ja tuo siten mukanaan todistettavasti myönteisiä vaikutuksia myös rikkaampien EU-jäsenmaiden kannalta,
- L. ottaa huomioon, että aluetaloudellinen ja sosiaalinen epätasapaino, tiettyjen alueiden (etenkin syrjäisimpien alueiden) maantieteelliset haitat sekä erityiset rakenteelliset ongelmat ja mukautuminen uusiin haasteisiin edellyttävät edelleen kattavaa EU:n koheesipolitiikkaa kaikilla Euroopan alueilla; toteaa, että tätä edellytetään myös Lissabonin sopimuksessa,
- M. katsoo, että koska koheesipolitiikalla on tulevaisuuden kannalta strateginen merkitys, siitä ei saa tulla budjettineuvotteluissa tekijää, jonka kohdalla voidaan joutaa,

Koheesipolitiikan lisäarvo ja investointien painopisteet

1. kehottaa korostamaan koheesio- ja rakennepolitiikan ohjelmissa enemmän eurooppalaista lisäarvoa; katsoo tällaisen lisäarvon toteutuvan, kun EU:n hankkeilla saavutetaan kyseisillä heikosti kehittyneillä alueilla kestäviä taloudellisia, infrastruktuureihin liittyviä, sosiaalisia ja/tai ekologisia parannuksia, joita ei olisi voitu toteuttaa ilman unionin panosta;

Tiistai 5. heinäkuuta 2011

2. pitää unionin tuen lisäarvona myös sitä, kun vaikuttavat kansallisella, alueellisella ja paikallisella tasolla tuetut hankkeet vaikuttavat osaltaan siihen, että saavutetaan yleiseurooppalaisia tavoitteita, jotka liittyvät Euroopan yhdentymiseen, talouskasvuun, tutkimustoimintaan, ympäristönsuojeluun, kulttuuriin, luonnonvarojen hoitoon, urheiluun, väestörakenteen muutokseen, kestävään energiahuoltoon, sosiaaliseen yhteenkuuluvuuteen tai rajatylittävään kehitykseen, kun tätä ei olisi voitu toteuttaa ilman unionin panosta;

3. katsoo, että yksi koheesiopoliitiikan suurista, lisäarvoa tuovista eduista on siinä, että unionin tavoitteita toteutetaan noudattamalla hajautettua lähestymistapaa sekä yhteisen talousvastuun ja taloushallinnon (monitasoinen hallinto) ja yhteisen hallinnoinnin periaatteita; katsoo, että monitasoinen hallinto ja selvästi määritellyt rakenteet ja vastuualueet ovat konkreettinen esimerkki toissijaisuusperiaatteesta ja koheesiopoliittikkaa hoitavien alueellisten viranomaisten merkityksen asianmukaisesta tunnustamisesta; vaatii tämän kumppanuusperiaatteen ja asiaankuuluvien toimijoiden sitoutumisen jatkuvaa vahvistamista ottamalla käyttöön yksityiskohtaisia sitovia määräyksiä alueellisessa sopimuksessa, josta päätetään kussakin jäsenvaltiossa tuloslähtöisemmän suunnittelun ja täytäntöönpanon varmistamiseksi;

4. katsoo, että koheesiopoliittikkaan, sen ohjelmakauteen ja menojen kohdentamiseen liittyvä avoimuus ja rakennerahastojen potentiaalisten tuensaajien mahdollisuus saada tietoa ovat tärkeitä edellytyksiä koheesiopoliitiikan yleisten tavoitteiden saavuttamiselle ja että avoimuus pitäisi siksi ottaa seuraavalla rahoituskaudella koheesiopoliitiikan suunnittelu- ja päätöksentekoprosesseissa alojen rajat ylittäväksi ohjaavaksi periaatteeksi; korostaa, että edunsaajien luettelo olisi julkaistava jatkossakin, etenkin verkossa, koska siten lisätään tehokkaasti avoimuutta;

5. pitää avoimuusvaatimuksia (lopullisten tuensaajien julkistamisvelvollisuus) myös asiantuntijoille, suuralle yleisölle ja poliittisille päättäjille välttämättömänä välineenä tarkistaa, onko rakennerahastojen varoja käytetty tavoitteiden mukaisesti ja laillisesti; vaatii esittämistä maan kielen lisäksi jollakin EU:n kolmesta työkielestä (englanti, ranska tai saksa) ja suosittelee pyydettyjen tietojen yhdenmukaistamista entisestään;

6. korostaa, että vaikka alueelliset erot ovatkin vähenemään päin, epätasapaino on kuitenkin edelleen suuri – joissakin jäsenvaltioissa jopa kasvava muun muassa talous- ja finanssiriisin vuoksi – ja että tästä syystä koheesiopoliitikassa on edelleen keskityttävä erojen kaventamiseen ja sopusointuisen kehityksen saavuttamiseen kaikilla EU:n alueilla riippumatta siitä, missä jäsenvaltiossa ne sijaitsevat;

7. tunnustaa maantieteellisesti ja luonto-olojen perusteella erityisen epäedullisessa asemassa olevien alueiden erityistarpeet; vaatii entiseen tapaan, että jäsenvaltioiden ja komission on säilytettävä Euroopan unionin toiminnasta tehdystä sopimuksessa tarkoitettujen erityisen epäedullisessa asemassa olevien alueiden (syрjäisimmät alueet, pohjoisimmat alueet, joiden väestötiheys on erittäin alhainen sekä saaristo-, vuoristo- ja rajaseutualueet) erityisen suosituimmuusaseman edellyttäen, että tällä on vaikutusta ja että se tuottaa eurooppalaista lisäarvoa;

8. tunnustaa tiettyjen alueiden erityisaseman ja -tarpeet, jotka johtuvat niiden sijainnista, väestörakenteen muutoksesta tai luonto-olojen kaltaisista erityisrajoitteista, ja ottaa huomioon myös näiden alueiden potentiaalini; vaatii entiseen tapaan, että tällaiset alueet ja etenkin Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 349 ja 174 artiklassa tarkoitettujen erityisen epäedullisessa asemassa olevat alueet (kuten syрjäisimmät alueet, mukaan luettuina syрjäisimmät maaseudun alueet, pohjoisimmat alueet, joiden väestötiheys on erittäin alhainen ja jotka kärsivät muun muassa pitkistä etäisyyksistä ja pohjoisista olosuhteista, sekä saaristo-, vuoristo- ja rajaseutualueet) säilyttävät erityisen suosituimmuusaseman, niitä kohdellaan joustavasti ja ne saavat erityisrahoitusta ja että tällaisille alueille tehtäviä investointeja suositaan joko suoran tuen tai verohuojennusten avulla; vaatii myös selvityksiä tietynlaisten suosituimmuusasemien jatkamisesta tai myöntämisestä tällaisille alueille siten, että pyritään varmistamaan, että koheesiopoliitiikan välineiden käyttö mukautetaan niiden talouksiin ottaen asianmukaisesti huomioon tällaisten alueiden pk-yritysten merkitys ja kilpailukyyn ja yhdenvertaisten mahdollisuuksien tarve, jotta näistä alueista tulisi olennainen osa EU:n sisämarkkinoita;

Tiistai 5. heinäkuuta 2011

9. korostaa, että unioni voi olla maailmanlaajuisessa kilpailussa kilpailukykyinen vain, jos sen koheesiopolitiikassa voidaan hyödyntää täysipainoisesti kaikkien alueiden, taajama-alueiden ja kaupunkien kehityspotentiaalia ja jos koheesiopolitiikka mahdollistaa riittävän joustavan reagoinnin Eurooppa 2020 -strategiassa yksilöityihin haasteisiin ja pullonkauloihin; painottaa tässä yhteydessä, että rakennerahastovarojen kohdentaminen laajan alueellisen lähestymistavan mukaan on toteutettava siten, että sillä tasoitetaan myös vahvempien alueiden rakenteellisia puutteita; korostaa kuitenkin, että koheesiopolitiikka ei ole pelkästään Eurooppa 2020 -strategian täytäntöönpanoväline ja että jatkuva keskittyminen koheesiopolitiikan keskeisiin periaatteisiin tuottaa lisäarvoa ylläpitämällä Eurooppa 2020 -strategian saavutuksia myös strategian päätyttyä;

10. korostaa, että koheesiopolitiikassa on edelleen keskityttävä alueelliseen yhteenkuuluvuuteen, ja korostaa että alueellinen yhteenkuuluvuus lisättiin Lissabonin sopimuksessa taloudellisen ja sosiaalisen yhteenkuuluvuuden rinnalle; toteaa, että tämä tavoitteenasettelu on edelleen erottamattomasti sidoksissa taloudellisen ja sosiaalisen yhteenkuuluvuuden haasteisiin ja vahvistaa koheesiopolitiikan eurooppalaista lisäarvoa; korostaa lisäksi, että alueellista yhteenkuuluvuutta on edistettävä myös paikallistasolla, erityisesti taajama-alueilla (ongelmälähiöt, huonosti hallittu kaupunkien levittäytyminen), jopa vauraina pidettyjen alueiden sisällä;

11. katsoo, että makroaluestrategiat – edellyttäen, että alueviranomaiset osallistuvat niiden hallinointiin – tarjoavat hyvän mahdollisuuden ylikansallisen potentiaalin hyödyntämiseen, eri hallintotasojen yhteistyön kohentamiseen ja yhteisen lähestymistavan kehittämiseen ympäristönsuojelun tai luonnonvarojen ja kehittämiskapasiteetin käytön kaltaisia haasteita varten, mikä mahdollistaa tehokkaamman, tasapainoisen ja kestävän kehityksen; korostaa, että alueellisen yhteistyön ohjelmat on nivottava tehokkaammin alueellisiin strategioihin (kuten alueellisiin kehittämissuunnitelmiin, paikallisiin kehittämisstrategioihin ja paikallisiin kehittämissuunnitelmiin); näkee tässä mahdollisuuden hyödyntää EU:n rakennerahastojen nykyisiä tukimahdollisuuksia määrätietoisemmin paremman koordinoinnin avulla, ilman että tämä edellyttää näille alueiden välisille yhteistyöaloille osoitettujen resurssien korottamista; katsoo lisäksi, että näitä strategioita varten ei pitäisi luoda uusia välineitä, varoja tai täytäntöönpanorakenteita ja että näiden strategioiden ei pidä vaikuttaa rahoitustukeen, jota alueet saavat pienemmän mittakaavan kehittämishankkeita varten; katsoo, että makroalueellisella lähestymistavalla voitaisiin vahvistaa koheesiopolitiikan ja naapuruuspolitiikan välisiä yhteyksiä; kannustaa tässä yhteydessä komissiota ja jäsenvaltioita ottamaan paremmin huomioon Euroopan sosiaalirahaston alueellisen ulottuvuuden etenkin työllistymisen yhteydessä;

12. suhtautuu epäillen siihen, että toiminnallisten maantieteellisten yksiköiden (kuten viranomaisten ryhmät, esimerkiksi paikallisalueet, merialueet tai jokialueet) erityiset toimintaohjelmat voisivat tuoda lisäyötyä etenkin silloin, kun ei ole olemassa poliittista (tai demokraattista) elintä, jolla olisi riittävä vastuu ohjelman täytäntöönpanosta; vaatii tämän sijasta sovittamaan makroalueelliset, metropolialueita koskevat tai ekologiset maantieteelliset strategiat tehokkaammin yhteen valtioiden välisellä tasolla ja kiinnittämään kansallisissa toimintaohjelmissa asianmukaisesti huomiota näihin toiminnallisiin maantieteellisiin yksiköihin EU:n rahoituksen käytön helpottamiseksi alueiden välisissä kehityshankkeissa; katsoo, että erityisten toimintaohjelmien olisi oltava vaihtoehto niillä alueilla, joilla paikallinen toteutus tuottaa lisäarvoa kansallisiin ja alueellisiin ohjelmiin verrattuna ja joilla poliittiset elimet ovat muodostaneet kumppanuuksia täytäntöönpanoa varten; vaatii rajatylittävien ohjelmien kohdalla rajatylittävien yhtymien mukaan ottamista toimintaohjelmien suunnitteluun EAYY-asetuksen mukaisesti;

13. korostaa taajama-alueiden ja alueiden – myös pääkaupunkien ja niiden alueiden – avainroolia Eurooppa 2020 -strategian taloudellisten, ekologisten ja sosiaalisten tavoitteiden saavuttamisen kannalta; tukee edistää edellisellä ohjelmakaudella käynnistettyä, kaupungeille suunnattuja integroitua ohjelmia hyödyttävää muutosvoimaa ja korostaa meneillään olevien kokeilujen hyödyllisyyttä; vaatii tukea paikkakohtaisiin integroituihin kehityssuunnitelmiin perustuville mallikonsepteille ja -hankkeille sekä kaupunkien ja niihin toiminnallisesti kytkettyjen maaseutualueiden välisten yhteyksien parantamista molempien edun mukaisesti; pitää näiden alueiden yhteenkuuluvuuden vahvistamista erityisen tärkeänä keinona puuttua heikommassa asemassa olevien yhteisöjen asuinalueiden ongelmiin; korostaa tässä yhteydessä, että suurimmat sosioekonomiset erot löytyvät usein kaupungeista ja että myös vaurailta alueilla on kaupunkeja, joissa on kovaosaisia alueita ja köyhyysarekkeita;

Tiistai 5. heinäkuuta 2011

14. korostaa, että kaupungit ja suurkaupungit voivat kasvukeskuksina ja kasvun vauhdittajina tarjota keskeisen panoksen tietyille alueille; korostaa samalla, että maaseututaajajien on voitava osallistua tietyn toiminnallisen maantieteellisen yksikön integroituihin ratkaisuihin kumppanuuksien ja verkostojen edistämisen avulla; painottaa, että suuret kaupunkikeskukset kohtaavat erityisiä, niiden sosiaalisten, taloudellisten ja ympäristöön liittyvien tehtävien monimutkaisuudesta johtuvia haasteita; katsoo tässä yhteydessä, että maaseutualueiden ja kaupunkien lähialueiden paikallinen potentiaali ei ole kehitysmahdollisuus pelkästään suurten taajajien ja kaupunkien lähistöllä; panee lisäksi merkille erityisen epäedullisessa asemassa olevien alueiden taloudellisen kehityksen mahdollisuuden käyttämällä asianmukaisesti ja tukemalla maaseutualueiden paikallista potentiaalia, myös niiden ympäristöllisiä ja kulttuuriarvoja; katsoo myös, että rakenne- ja koheesiopolitiikassa on tarkasteltava maaseutualueiden ja kaupunkialueiden kumppanuuksia vahvemmin siltä kannalta, että maaseutualueille on varmistettava samanlaiset kehitys- ja elämänlaadun edellytykset sosiaalisiin ja taloudellisiin tekijöihin nähden; kehottaa jäsenvaltioita takaamaan resurssit, joita tarvitaan vaadittujen kaupunki- ja esikaupunkihankkeiden toteuttamiseen, koska kaupungeilla ja suurkaupungeilla on dynaaminen vaikutus alueiden taloudelliseen kehitykseen ja koska ne elvyttävät ympäröivien maaseutualueiden taloutta;

15. torjuu pakolliset määrälliset vaatimukset (kiintiöt) erityisesti ohjelmien (ESR/EAKR) kansallisten rahoitusosuuksien, paikallis- ja kaupunkikehityksen, maaseutualueiden ja muiden taajamaluokkien tai toiminnallisten alueiden osalta, koska näin voitaisiin turvata toimenpiteiden suurempi kriittinen massa; katsoo, että tukikelpoisten kaupunkien ja alueiden määrittäminen jo toimintaohjelmien yhteydessä on vaihtoehto, joka olisi asetettava etusijalle silloin, kun tämä menetelmä takaa lisäarvon ja tuen määrän keskittämisen, ja että tästä on neuvoteltava monitasoisen hallinnon periaatteiden pohjalta; katsoo, että jäsenvaltioille ja alueille olisi annettava tässä yhteydessä lisää vastuuta kilpailuun ja suoritukseen perustuvien valintamenettelyjen kautta;

16. korostaa, että rakenne- ja koheesiopolitiikassa ei saa esiintyä aluetyyppien yksipuolista suosimista; vaatii tarkastelemaan maaseutualueiden ja kaupunkialueiden kumppanuuksia vahvemmin sosiaalisessa, taloudellisessa ja ympäristöasioiden yhteydessä;

17. korostaa, että rakenne- ja koheesiopuussa olisi myös otettava huomioon Eurooppa 2020 -strategian koulutusta, kulttuuria ja sosiaalipolitiikkaa koskevat haasteet samalla kun pitäydytään perussopimukseen kirjatussa taloudellisen, yhteiskunnallisen ja alueellisen yhteenkuuluvuuden tavoitteessa ja noudatetaan toisijaisuusperiaatetta; katsoo kuitenkin, että vastaavien politiikan alojen kattava yhteisöllistäminen epäonnistuisi taloudellisista syistä; vaatii siksi luomaan lisää paikkakohtaisia paikallisia mallihankkeita siten, että vastuu säilytetään kansallisella ja alueellisella tasolla;

18. korostaa myös, että koheesiopolitiikasta ei saa tulla tutkimusta ja kehitystä, teollisuuden innovaatioita ja ilmastonmuutoksen torjumista koskevien politiikkojen kaltaisia alakohtaisia kysymyksiä palveleva väline, jotta voidaan välttää koheesiopolitiikan ensisijaisen tavoitteen heikkeneminen ja ehtojen asettaminen koheesiopolitiikan hyödyntämiselle alueiden potentiaalın kehittämiseksi, mikä on välttämätöntä epäsuotuisimpien alueiden ja kehittyneimpien alueiden välisten erojen vähentämiseksi;

19. vaatii, että erityisesti koska energialähteiden alalla on väistämättä edessä siirtyminen kohti uusiutuvia energiamuotoja ja koska ilmastosta keskustellaan, koheesiopolitiikalla on voimakkaammin pyrittävä ympäristöteknologian ja uusiutuvien energiamuotojen nopeaan kehittämiseen; katsoo, että tämän olisi oltava yksi painopisteistä, jos ohjelmiin on saatavana riittävästi rahoitusta ja uusiutuvaan energiaan keskittyminen tuottaa eurooppalaista lisäarvoa sellaisten hajautettuja energiakonsepteja koskevien suunnitelmien pohjalta, jotka käsittävät tehokkaat varastointitekniologiat alueilla; tukee tässä yhteydessä alueellisen talouden voimavarojen hyödyntämistä;

20. pitää mahdollisena, että rakennerahastoista tuetaan erityiseen energia-infrastruktuuriin tehtäviä investointeja, joiden on kuitenkin rajoitettava alueisiin, joilla mahdollisuudet markkinataloudellisiin energiahuoltoratkaisuihin ovat poliittisista ja maantieteellisistä syistä merkittävästi rajoittuneet; vaatii lisäksi kytkemään rakennerahastojen tuen aina energian sisämarkkinoiden vahvistamiseen ja toimitusvarmuuden parantamiseen sekä siihen, että noudatetaan jaetun taloudellisen vastuun periaatetta;

Tiistai 5. heinäkuuta 2011

21. pitää koheesiopolitiikan tehtävänä myös Euroopan kannalta merkittävien liikennereittien TEN-pääverkossa olevien aukkojen paikkaamista ja pullonkaulojen poistamista, erityisesti raja-alueilla, joita tässä suhteessa on pahasti laiminlyöty;

22. korostaa, että Euroopan laajuisilla liikenneverkoilla on ratkaiseva rooli Euroopan alueiden yhteenkuuluvuuden kannalta ja siksi TEN-infrastruktuurien, merten moottoriteiden ja luokiteltujen Eurooppa-väylien laajentamista ja niiden yhteyksiä on parannettava erityisesti rajaseutualueilla ja syrjäisimmillä alueilla; kehottaa toteuttamaan kaikki tarvittavat toimenpiteet riittävän rahoituksen varmistamiseksi ja turvaamaan ensisijaisen TEN-T-hankkeiden oikea-aikaisen täytäntöönpanon; ehdottaa, että tiettyjä rajat ylittäviä "infrastruktuureja" olisi pidettävä ensisijaisina hankkeina, joille voidaan myöntää tavoitteiden 1, 2 ja 3 varoja, ja pyytää aluetasolle pakollista oikeutta tehdä tällaisesta toimenpiteestä ensimmäinen ehdotus sekä raja-alueiden ja paikallisviranomaisten tasaveroista osallistumista suunnitteluun;

23. rohkaisee käyttämään kansallisia varoja, koska näillä toimenpiteillä on lisäarvoa alueellisen lähentymisen, alueellisen koheesion ja kehittämistoimien, kuten matkailun, vahvistamisessa, sillä nämä ovat tärkeitä syrjäisille alueille, kuten saaristoalueille;

24. tukee pk-yritysten ja mikroyritysten taloudellista kehitystä ja työllistämistä; pyytää siksi tarkastelemaan eurooppalaisia pk-yrityksiä tukevan aloitteen (Small Business Act) "pienet ensin" ja "vain kerran" -peruseriaatteita koheesiopolitiikan yhtenä perustana ja katsoo, että jäsenvaltioiden ja alueiden olisi sovellettava näitä periaatteita toimintaohjelmiaan laatiessaan;

Ohjelmasuunnittelun kohteet ja puitteet

25. korostaa, että Eurooppa 2020 -strategian ydinelementit (innovointi, koulutus, energia, ympäristö, työllisyys, kilpailukyky, pätevyys, köyhyden torjunta) ovat jo osa koheesio- ja rakennepolitiikkaa; katsoo, että Eurooppa 2020 -haasteet pystytään integroimaan mainiosti nykyiseen tehokkaaksi osoittautuneeseen kolmen tavoitteen järjestelmään (lähentyminen, alueellinen kilpailukyky ja työllisyys sekä Euroopan alueellinen kehitys);

26. painottaa, että sijoitukset innovaatioon ja koulutukseen voivat edistää kasvua; huomauttaa kuitenkin, että vastaavan infrastruktuurin (liikenne, laajakaistainternet, energia) ja soveltuvien instituutioiden (tasapainoinen sekoitus julkisia sijoituksia ja finanssipolitiikan lujittamista makrotaloudellisin keinoin, sähköiset hallinnointipalvelut, rajatylittävä oppiminen) on oltava tässä tukena;

27. katsoo, että myös perusinfrastruktuurien edistämistä on pidettävä Eurooppa 2020 -tavoitteiden mukaisena, koska vasta kilpailukykyiset liikenne-, energia- ja viestintäverkot sekä jätehuoltoinfrastruktuurit antavat lähentymisalueille mahdollisuuden olla mukana pyrkimässä Eurooppa 2020 -tavoitteisiin – tästä syystä Eurooppa 2020 -tavoitteita on voitava tulkita jossain määrin joustavasti juuri heikoimpien ja epäsuotuisimpien alueiden tapauksessa;

28. korostaa, että Euroopan sosiaalirahasto on tärkein väline toteutettaessa Eurooppa 2020 -strategian sosiaalista ulottuvuutta ja että se voi edistää merkittävästi Eurooppa 2020 -strategian keskeisiä prioriteetteja eli työllisyyttä, siirtymistä kestäväan talouteen, koulupudokkaiden määrän vähentämistä ja köyhyden, syrjinnän ja sosiaalisen syrjäytymisen torjumista sekä ratkaisujen löytämistä ihmisten erilaisiin sosiaalisiin tilanteisiin; korostaa tässä yhteydessä, että SWOT-analyyseissä olisi hyödyllistä käyttää BKT:n ohella muita yhteiskunnallisia indikaattoreita;

29. katsoo, että Euroopan sosiaalirahasto on keskeisellä sijalla koheesiopolitiikan kannalta ja että se voi lisätä koheesiopolitiikan tukea Eurooppa 2020 -strategian tavoitteiden saavuttamiseksi myös kestäväan kehityksen alalla tukemalla pk-yrityksiä ympäristöystävällisten työpaikkojen luonnissa;

Tiistai 5. heinäkuuta 2011

30. katsoo, että sukupuoleen, sukupuoliseen suuntautumiseen, etniseen alkuperään, ikään, vammaisuuteen ja asuinpaikkaan perustuvan syrjinnän torjuminen työmarkkinoilla on olennaisen tärkeää todella yhtäläisten mahdollisuuksien edistämiseksi; toteaa, että naisten työllisyysasteen parantaminen on keskeistä Eurooppa 2020 -strategian työllisyystavoitteen saavuttamiseksi ja että siksi on käsiteltävä kattavasti naisten työmarkkinoille osallistumisen esteitä;

31. katsoo, että BKT:tä on edelleen pidettävä keskeisenä perusteena eniten tukea saavien alueiden (alle 75 prosenttia EU:n keskimääräisestä henkeä kohden lasketusta BKT:stä) ja tarvittaessa lähentymisvaltioiden (alle 90 prosenttia) määrityksessä; katsoo, että toimivaltaisten kansallisten ja alueellisten viranomaisten olisi voitava ottaa tarkoituksenmukaisissa päätöksentekoaikavälissä käyttöön kutakin tavoitetta varten ja maantieteellistä keskittymistä kunnioittaen muita indikaattoreita, joilla voidaan mitata erilaisia sosiaalisia, taloudellisia, ympäristöön liittyviä, väestörakenteellisia ja maantieteellisiä haasteita ja joista sovitaan kehitys- ja investointikumppanuussopimuksissa;

32. vaatii, että ennen kaikkea kehityksessä eniten jäljessä olevien alueiden on Lissabonin sopimuksen mukaisesti oltava edelleen koheesiopolitiikan ensisijaisena kohteena; korostaa, että epäedullisimmassa asemassa oleville alueille on tavoitteen 1 (lähentyminen) puitteissa osoitettava kehitysongelmia vastaava osuus;

33. vaatii sellaisten alueiden tukikelpoisuusajan rajoittamista, jotka ovat saaneet enimmäistukea usean ohjelmakauden ajan, mutta jotka eivät ole kyenneet osoittamaan saaneensa aikaan merkittäviä parannuksia taloudellisessa, sosiaalisessa ja ekologisessa tilanteessaan;

34. kehottaa komissiota tekemään koko seuraavaa ohjelmakautta varten ehdotuksen, jolla varmistetaan joustava, vakaa ja oikeasuhteinen siirtymäkauden tuki alueille, jotka eivät kuulu enää lähentymistavoitteen piiriin – niiden erityistilanteen huomioon ottamiseksi –, ja väliluokassa alueille, joiden henkeä kohti laskettu BKT on 75–90 prosenttia EU:n keskiarvosta, jotta voitaisiin välttää samanlaisissa tilanteissa olevien alueiden eriarvoinen kohtelu; katsoo, että tällä erityisjärjestelyllä on korvattava nykyiset asteittaista poistamista ja asteittaista käyttöönottamista koskevat järjestelmät, ja luotava siten oikeudenmukainen järjestelmä, jolla voidaan reagoida paremmin kielteisiin vaikutuksiin, joita näille alueille on koitunut talous- ja finanssikriisistä, ja vahvistaa samalla koheesiopolitiikan perustana olevaa oikeudenmukaisuutta ja yhteisvastuullisuutta; korostaa, että näitä siirtymätoimia ei pitäisi toteuttaa nykyisten, lähentymistä (tavoite 1), kilpailukykyä (tavoite 2) tai Euroopan alueellista yhteistyötä (tavoite 3) koskevien tavoitteiden kustannuksella;

35. edellyttää tulosten saavuttamiseksi tavoitteen 2 (alueellinen kilpailukyky ja työllisyys) monialaisuuden vahvistamista EU:n joissakin painopisteissä, joita ovat esimerkiksi pk-yritysten tukeminen, ympäristöystävälliset innovaatiot, paikallistaloudet, yleissivistävä ja ammatillinen koulutus, infrastruktuuri, kestävä liikkuvuus, uusiutuvat energialähteet ja energiahuolto, luonnonvarojen käytön tehokkuus ja sosiaalinen osallisuus; korostaa, että hyväksi havaittu järjestelmä eli sen varmistaminen, että kehittyneemmät alueet voivat poistaa alueellisia rakenteellisia heikkouksia, pienentää alueellisia eroja, edistää EU:n yhteisiä tavoitteita ja vastata tulevaisuuden haasteisiin käyttämällä rakenteita, joilla voidaan vastata joustavasti muuttuviin tilanteisiin, kuten innovointiklustereita ja tukea koskevia kilpailuja, on säilytettävä ja sitä on kehitettävä edelleen; pyytää rakennemuutoksen hyvin voimakkaasti koettelemille alueille lisätoimia, joilla voidaan edistää sosioekonomista kehitystä ja infrastruktuurin parantamista; toteaa täältä osin, että strategiat on suunniteltava riittävän joustaviksi, jotta niillä voidaan puuttua kunkin alueen ongelmiin ja erityispiirteisiin;

36. edellyttää toimia sen varmistamiseksi, että kehittyneemmät alueet voivat nykyaikaistaa sosiaalista ja taloudellista pääomaansa ja puuttua köyhyysaarekkeisiin ja riittämättömään talouskehitykseen;

37. on selkeästi sitä mieltä, että tavoitetta 3 (Euroopan alueellinen yhteistyö) koskevia toimia on vauhditettava EU:n kaikilla sisärajoilla ja sen kolmea ulottuvuutta (rajatylittävä, alueiden välinen, ylikansallinen) on vahvistettava, ja vaatii rakennerahasto-osuuden korottamista seitsemään prosenttiin; edellyttää, että varojen kohdentamisen kuhunkin alueellisen yhteistyön ohjelmaan on perustettava yhdenmukaistettuihin

Tiistai 5. heinäkuuta 2011

kriteereihin, jotta se vastaisi strategisella ja kokonaisvaltaisella tavalla kunkin alueen ja maantieteellisen alueen tarpeita ja erityispiirteitä; korostaa raja-alueiden merkitystä Eurooppa 2020 -tavoitteiden saavuttamisen kannalta; katsoo, että Euroopan laajuisten verkkojen, erityisesti liikenne- ja energiaverkkojen ja rajatylittävän infrastruktuurin yhteen sovittamista on parannettava ja että verkkojen tukea on lisättävä eurooppalaisten painopisteiden mukaisesti, ja vaatii vastaavaa lisätukea kaikille raja-alueille; vaatii yksinkertaistamaan tavoite 3 -ohjelmia ohjaavia täytäntöönpanosääntöjä suhteellisuusperiaatteen mukaisesti sekä kehittämään yhteiset tukikelpoisuussäännöt, joita näiden ohjelmien tehostaminen ja näkyvyyden lisääminen edellyttää; painottaa paikallisten päättäjien sitouttamisen tärkeyttä, sillä vain siten voidaan taata ohjelmien elinvoimaisuus;

38. katsoo, että EAYY:t ovat ainutlaatuinen ja erittäin arvokas aluehallinnon väline, joka vastaa jäsenneiltyä yhteistyötä koskevia tarpeita, ja että niitä on edistettävä keinona luoda rajat ylittäviä hallintojärjestelmiä, joilla varmistetaan alueellinen ja paikallinen vastuunotto eri politiikoista;

39. Torjuu ehdottomasti kaikki ehdotukset koheesiopoliitiikan kansallistamisesta tai alueellistamisesta; katsoo, että uudet temaattiset rahastot (ilmasto, energia, liikenne) heikentäisivät jaetun taloudellisen vastuun ja integroitujen kehitysohjelmien hyväksi havaittua periaatetta ja vaarantaisivat synergiaetujen saavutettavuuden, toimien tehokkuuden ja siten alueellisen osallistumisen Eurooppa 2020 -tavoitteiden toteuttamiseen;

40. edellyttää, että Euroopan sosiaalirahaston on pysyttävä osana koheesiopoliitiikkaa, koska se on ainoa tapa taloudellisten ja yhteiskunnallisten ongelmien ratkaisemista koskevien integroitujen strategioiden kehittämiseen ja toteuttamiseen;

41. tukee komission pyrkimystä varmistaa, että Euroopan sosiaalirahasto on vahvempi, tehokkaampi ja näkyvämpi; kehottaa tätä varten komissiota ja jäsenvaltioita sopimaan neuvotteluissa, mikä on Euroopan sosiaalirahaston tarvittava osuus rakennerahastoissa;

42. katsoo, että Euroopan sosiaalirahaston suorituskykyä on parannettava ensisijaisesti kannustimien avulla seuraamusten asemesta;

43. korostaa, että taluskriisi on entisestään lisännyt tarvetta kiireellisiin toimiin Euroopan sosiaalirahaston kattamilla aloilla etenkin, jotta voitaisiin edistää työllisyyttä, alanvaihtoa ja sosiaalista osallisuutta ja torjua köyhyyttä;

44. korostaa, että Euroopan sosiaalirahaston toiminta tukee olennaisella tavalla työmarkkinapolitiikkoja ja etenkin ennalta ehkäisevää ja paikallista politiikkaa sekä politiikkaa, jolla pyritään saamaan nuoria työmarkkinoille ja torjumaan työttömyyttä; korostaa, että jäsenvaltioiden olisi hyödynnettävä Euroopan sosiaalirahastoa investointeihin, jotka suuntautuvat uusiin pätevyyyksiin, koulutukseen (mukaan luettuna varhaislapsuudessa saatu koulutus), elinikäiseen oppimiseen, uudelleen koulutukseen ja ammatin vaihtamiseen, ja tähdentää, että rahasto on merkittävässä roolissa kaikilla sosiaaliseen osallisuuteen liittyvillä aloilla, mukaan luettuina vähäosaisimpia ja heikoimmassa asemassa olevia koskevat kysymykset;

45. pyytää komissiota tehostamaan Euroopan sosiaalirahaston toimia, joilla pyritään tukemaan pääsyä työmarkkinoille; kannustaa jäsenvaltioita investoimaan lapsiin jo hyvin varhain koulutuksen avulla ja myöhemmin edistämällä alueellisia ja paikallisia työllisyyshankkeita vastaavaa ohjausta sekä elinikäistä oppimista, joka auttaa sovittamaan työntekijöiden osaamista työmarkkinoiden tarpeisiin toteuttaen samalla toimia, joilla torjutaan nuorisotyöttömyyttä ja töissäkäyvien köyhyyttä ja ottaen käyttöön räätälöityjä ohjelmia heikommassa ja haavoittuvassa asemassa olevia ryhmiä, kuten romaneja, siirtolaisia, vammaisia henkilöitä ja koulupudokkaita, varten vaikuttavan ja osallistavan kasvun sekä Euroopan tietotalouden edistämiseksi;

Tiistai 5. heinäkuuta 2011

46. pyytää parempaa kohdentamista ja lisää teknistä tukea niille kokonaisuuksille, joihin vaikea köyhyys sekä enemmistö- ja vähemmistökulttuurien yhteiseloon usein liittyvät jännitteet vaikuttavat aluetta pienemmillä tasoilla; katsoo, että tällaiset aluetta pienemmät kokonaisuudet voivat jäädä helposti vaikean köyhyyden saarekkeiksi ja eristykseen myös alueilla, jotka eivät välttämättä ole jäljessä tilastollisista keskiarvoista; toteaa, että näiden aluetta pienempien kokonaisuuksien kehittämiseksi pitäisi ryhtyä yhteistoimiin;

47. pitää myönteisenä, että joissakin jäsenvaltioissa perustettiin Euroopan sosiaalirahastoa varten tukikaudella 2007–2013 ensimmäisen kerran myös kaikki tavoitteet kattava toimenpideohjelma;

48. korostaa, että yhteisön EQUAL-aloitteesta saaduilla arvokkailla kokemuksilla on merkitystä vieläkin erityisesti, mitä tulee paikallisten ja alueellisten toimien yhdistämiseen ja EU:n laajuiseen parhaiden käytäntöjen vaihtoon;

49. viittaa yhdistettyjen paikallisten ja alueellisten kehittämistoimien synergiaetuihin erityisesti ESR:n ja EAKR:n keskinäisissä yhteyksissä ja vaatii erityisesti paikkakohtaisen kehityksen integroitua suunnittelua silmällä pitäen yhteisten tukikelpoisuussääntöjen käyttöä ja mahdollisuutta rahastojen välisen ristiinrahoituksen lisäämiseen ja helpottamiseen; kannattaa mahdollisuutta ottaa käyttöön monen rahaston toimintaohjelmia, jotka helpottaisivat entisestään kokonaisvaltaisia lähestymistapoja; pyytää lisäksi parantamaan EKR:n ja EAKR:n välistä synergiaa;

50. edellyttää synergiaetujen lisäämiseksi, että alakohtaiset politiikat (liikenne-, energia-, tutkimus-, ympäristö-, koulutuspolitiikka) otetaan paremmin huomioon koheesio- ja rakennepolitiikassa, mikä tehostaa rakennerahastoja, kilpailukyyn ja innovoinnin puiteohjelmaa sekä tutkimuksen ja kehityksen puiteohjelmaa ja parantaa niiden välistä koordinoitua; ehdottaa, että monen rahaston ohjelmasuunnittelulla voitaisiin edistää kokonaisvaltaisempaa työskentelytapaa ja lisätä näiden eri rahastojen välistä tehokkuutta; pitää kansallisia/alueellisia kehityskumppanuuksia sopivana keinona yhdistää eri politiikkoja; korostaa tältä osin tarvetta asettaa selvät tavoitteet ja arvioida, onko tavoitteet saavutettu jäsenvaltioissa;

51. ehdottaa tutkimus- ja kehityspolitiikkojen alueellistamista; korostaa siksi, että on tärkeää mukauttaa koheesio- ja kehityspolitiikkaa sekä tutkimus- ja innovointipolitiikkaa alueiden erityistarpeisiin, koska alue- ja paikallisviranomaisten tiiviimpi osallistuminen aluekehitysvarojen ja tutkimus- ja innovointiohjelmien suunnitteluun on erittäin tärkeää, koska kaikkiin alueisiin ei voida soveltaa samaa kehittämisstrategiaa;

52. vaatii EAKR:lle, ESR:lle, koheesiorahastolle, puiteohjelmille, maaseudun kehittämisrahastolle ja kalastusrahastolle yhteistä strategiakehystä vuoden 2013 jälkeen; katsoo, että yhdenmukaistetun sääntelyn mallia (hallinto, tukikelpoisuus, tilien tarkastus, raportointimääräykset) on edelleen kehitettävä yhteisellä puiteasetuksella; korostaa tältä osin, miten tärkeää on, että eri rahastot toimivat saumattomasti yhdessä hyvien tulosten saavuttamiseksi; kehottaa komissiota tekemään tarvittavat muutokset, jotta asiaankuuluvat rahastot voivat mahdollisuuksien mukaan täydentää toisiaan;

53. pyytää neuvostoa ja parlamenttia hyväksymään uuden yhteisen strategisen kehyksen tavallisessa lainsäätämisyksityksessä SEUT:n 177 artiklan mukaisesti;

54. katsoo, että Euroopan sosiaalirahasto on sisällytettävä yhteiseen strategiseen kehykseen muuttamatta kuitenkaan sen käyttöön liittyviä erityisiä sääntöjä ja varmistaen asianmukaisten varojen järjestämisen; kehottaa komissiota vahvistamaan Euroopan sosiaalirahaston merkitystä, nostamaan sen profiilia ja yksinkertaistamaan sen talousarvion valvontajärjestelyjä ottamalla käyttöön yksinkertaiset ja tehokkaat yhteistyömenettelyt hallintoviranomaisten ja talousarvion valvonnasta vastaavien yksikköjen välille;

Tiistai 5. heinäkuuta 2011

55. ehdottaa, että olisi harkittava aluekohtaisten maaseudun kehittämisohjelmien (nykyiset rahoituksen painopisteet 3 ja 4) palauttamista tähän kehykseen; vastustaa kuitenkin sitä, että tämä johtaisi EAKR:n ja maaseudun kehittämisrahaston määrärahojen supistumiseen; vaatii jäsenvaltioille ja alueille sitovia tavoitteita, jotta voidaan luoda yhdenmukaistetut hallintorakenteet EU:n rakennerahastoja ja maaseudun kehittämisen aluekohtaisia ohjelmia varten;

56. edellyttää, että on tarkistettava säännöksiä, jotka koskevat rajat ylittävää yhteistyötä ulkorajoilla, ja nykyistä Euroopan naapuruus- ja kumppanuusvälinettä, jotta niitä koskevat varat voidaan liittää tavoitteeseen 3 (Euroopan alueellinen yhteistyö);

57. pitää tervetulleina komission ehdottamien, EU:n ja jäsenvaltioiden välisten kehitys- ja investointikumppanuussopimusten tavoitteita (aikaisempien valtiokohtaisten strategisten suunnitelmien sijasta); vaatii, että tässä yhteydessä määritetään avaininvestointien painopisteet Eurooppa 2020 -strategian tavoitteiden sekä muiden koheesiopoliittisten tavoitteiden saavuttamiseksi; pitää välttämättömänä, että selvitetään mahdollisimman nopeasti, miten vastuu jaetaan asianomaisten tahojen välillä, ja vaatii kunnioittamaan kansallista tai alueellista ja paikallista toimivaltaa toissijaisuusperiaatetta vastaavalla tavalla; vaatii, että kehitys- ja investointikumppanuussopimuksissa sitoudutaan selvästi kumppanien asianmukaiseen osallistamiseen;

58. tukee toimenpideohjelmien säilyttämistä tärkeimpänä välineenä, jolla strategiset suunnitelmat pannaan täytäntöön käytännön investointipainopisteinä; vaatii tätä varten selkeitä ja mitattavissa olevia tavoitteita;

59. edellyttää alue- ja paikallisviranomaisten ja niitä koskevien yhdistysten pakollista mukaan ottamista yksittäisten jäsenvaltioiden perustuslaillisten ja institutionaalisten järjestelmien mukaisesti kaikkiin koheesiopoliittikan toteuttamisvaiheisiin (kehitys- ja investointikumppanuussopimusten ja toimenpideohjelmien strateginen suunnittelu, laatiminen ja neuvottelu, seuranta ja arviointi) jäsenneilyllä ja järjestelmällisellä tavalla; pitää välttämättömänä, että tämä mainitaan vastaavasti rakennerahastoasetuksissa;

60. katsoo, että Euroopan sosiaalirahaston varojen käyttöä koskeva tuleva strategia on tehokkaampi, jos se käsittää alueellisen ja paikallisen hallintotason, joka pystyy ohjaamaan strategisia tavoitteita alueellisten erityispiirteiden mukaisesti rakentavan vuoropuhelun avulla, joka käsittää kaikki sidosryhmät;

61. tukee komission esittämää temaattisten painopistealojen järjestelmää; katsoo, että mitä alhaisempi jäsenvaltioiden tai alueiden kehitystaso, olisi oltava laajempi tällainen painopistealojen luettelo, ja siinä on otettava huomioon erityiset alueelliset kehitystarpeet, samalla kun varmistetaan, ettei tämä temaattinen lähestymistapa rakenne- ja koheesiorahastojen ohjelmasuunnitteluun haittaa kokonaisvaltaista paikkakohtaista lähestymistapaa;

62. vaatii jäsenvaltioita – mikäli kaikkia jäsenvaltioita varten asetetaan sitovia painopisteitä – sisällyttämään painopisteisiinsä innovoinnin, infrastruktuurin tilanteen ja luonnonvarojen säästämisen alan ja pitämään valikoiman vielä jossakin määrin joustavana ottaen huomioon myös ohjelmien ulottuvuudet, kunkin alueen lähtötilanteen ja saavutettavat tavoitteet, jotta painopisteet voidaan räätälöidä kunkin alueen erityistarpeisiin; korostaa tässä yhteydessä, että innovaatio on ymmärrettävä Innovaatiounioni-lippulaivahankkeen mukaisessa laajassa merkityksessä; toteaa, että pk-yritykset luovat EU:ssa eniten työpaikkoja ja ovat liiketoimintaideoiden kasvualusta; korostaa, että pk-yritysten tukemista on jatkettava ja vahvistettava pitäen silmällä keskeistä roolia, joka niillä voi olla Eurooppa 2020 -strategian täytäntöönpanossa; korostaa, että Innovaatiounioni-lippulaivahankkeessa on sovellettava laajaa "innovaation" käsitettä ja että samalla pk-yritysten mahdollisuuksia saada rahoitusta on yhä helpotettava; korostaa, että muita painopisteitä on ehdotettava ja pantava täytäntöön vapaaehtoiselta pohjalta ja toissijaisuusperiaatetta noudattaen; vaatii, että energiaa, koulutusta ja köyhyden torjuntaa on tarkasteltava osana ehdotettuja painopisteitä;

Tiistai 5. heinäkuuta 2011

63. vaatii välttämään ohjelmien käynnistämiseen liittyviä viivytyksiä ja yleisesti toteuttamaan päätöksenteko- ja arviointiprosessit periaatteessa nopeammin; painottaa, että tällä on merkitystä etenkin pk-yrityksille; vaatii, että osallistuvien hallintoelinten teknistä välineistöä ja verkottumista on parannettava, että vähennetään julkistamisvelvoitteita ja että tarjouspyyntöjen ja hakemusten laatimis- ja esittämismääraaikoja lyhennetään huomattavasti; pyytää komissiota arvioimaan, olisiko mahdollista perustaa pilottialueita, joilla uusia säännöksiä testattaisiin pienemmässä mittakaavassa, ennen kuin niitä ryhdytään soveltamaan muihin alueisiin, mahdollisten täytäntöönpano-ongelmien määrittämiseksi;

Kannustimet, ehdollisuus, tuloskeskeisyys, yhteisrahoitus, rahoitusvaihtoehdot

64. vaatii, että kehitys- ja investointikumppanuuksien tukien maksamiselle asetetaan tietyt erityisehdot, jotka määritetään ennalta komission ja jäsenvaltioiden vuoropuhelussa; katsoo, että ennakkoehdoissa on edellytettävä jäsenvaltioilta uudistusten käynnistämistä, jotta taataan tukivarojen tehokas hyödyntäminen suoranaisesti koheesiopolitiikkaan liittyvillä aloilla, että jäsenvaltioita olisi tarvittaessa kehotettava toimimaan näin ja että varoja ei myönnetä, ellei kyseisiä ehtoja noudateta; edellyttää, että toimenpideohjelmien hallinnointiin osallistuvien toimijoiden olisi voitava vaikuttaa ehtoihin; pitää perusteltuna, että tämä kytkös yhdistetään erityisesti jo hyväksytyyn EU-lainsäädännön (hintasääntely, tarjousmenettelyt, liikenne, ympäristö, terveys ym.) moitteettomaan täytäntöönpanoon, jotta voidaan näin torjua säännönvastaisuuksia ja turvata tehokkuus; torjuu kuitenkin ehdot, joissa jäsenvaltioilta vaaditaan perustavanlaatuisia sosiaali- ja talousuudistuksia; katsoo, että kaikkien ehtojen olisi oltava täysin toissijaisuus- ja kumppanuusperiaatteiden mukaisia;

65. katsoo, että uudet ehdot eivät saa lisätä asianosaisten toimijoiden hallinnollista taakkaa; kannustaa kehittämään sekä EAKR:lle että ESR:lle johdonmukaisia, vakionuotoisia ehtoja, joiden pitäisi olla myös objektiivisesti arvioitavissa;

66. pitää komissiota vastuullisena ehtojen asettamisesta ja niiden täytäntöönpanon valvomisesta ja kehottaa harkitsemaan jäsenvaltioille ja alueille vastaavia toimintasuunnitelmia;

67. pitää tervetulleena, että komissio esittää koheesiopolitiikan tuloskeskeisyyden lisäämistä siten, että sopivat tavoitteet ja indikaattorit on määritettävä etukäteen; korostaa, että tähän voidaan käyttää vain muutamia selkeästi määriteltäviä ja mitattavissa olevia indikaattoreita, joiden on oltava suorassa yhteydessä tuen vaikutukseen ja joista alueet/jäsenvaltiot sopivat yhdessä; katsoo kuitenkin, että kaikissa näissä tulosten mittaamiseen tarkoitetuissa välineissä ja kriteereissä on otettava edelleen huomioon ohjelmien laatu;

68. katsoo, että rakennerahastojen ja koheesiorahaston tuet määrittävien indikaattorien on perustuttava Eurostatin uusimpiin tilastotietoihin, jotta kriisin taloudellinen ja yhteiskunnallinen vaikutus alueisiin voidaan ottaa täysimääräisesti huomioon;

69. kehottaa tehostamaan Euroopan sosiaalirahaston toimintaa ja avoimuutta toteuttamalla entistä tuloskeskeisempiä toimia ja pitää tämän vuoksi tarpeellisena, että määritetään ennalta selkeät ja mitattavissa olevat rahoituksen tarkoitukseen selvästi kytkeytyvät tavoitteet ja tulosindikaattorit, joilla mitataan erityisesti menestystä köyhyyden ja sosiaalisen syrjäytymisen torjunnassa sekä työllistymistä korkealaatuisiin työpaikoihin; katsoo, että hallinnon kaikkien tasojen sidosryhmien on osallistuttava näiden tavoitteiden ja indikaattoreiden vahvistamiseen ja että indikaattorit olisi määriteltävä selkeästi hyvissä ajoin ennen rahoituksen järjestämistä, jotta sekä jäsenvaltiot että komissio voivat arvioida saavutettuja tuloksia ja hyödyntää kokemuksia seuraavalla suunnittelukaudella; tukee komission ehdotusta tehdä Euroopan sosiaalirahaston varoista riippuvaisia etukäteisehdoista, kuten ehdosta, joka koskee EU:n lainsäädännön saattamista osaksi kansallista lainsäädäntöä ja EU:n tavoitteita, jotka ovat välttämättömiä Euroopan sosiaalirahaston toimien onnistumisen

Tiistai 5. heinäkuuta 2011

kannalta, sekä rakenteellisia uudistuksia ja hallinnon riittävää kapasiteettia; korostaa, että tuloskeskeisyys ei saa johtaa hankkeiden pienten edunsaajien muita huonompaan asemaan ja että ne eivät saa aiheuttaa uusia pääsyn esteitä tai riskejä;

70. pitää julkista ja yksityistä yhteisrahoitusta yhtenä koheesiopolitiikan peruserämuotoista; vaatii tarkistamaan EU:n maksuosuuden ylärajaa siten, että se vastaisi paremmin vastattava alueellista kehitystasoa, eurooppalaista lisäarvoa ja toimenpiteiden tyyppiä ja sitä korotettaisiin tai alennettaisiin vastaavasti;

71. vaatii jäsenvaltioita ja alueita suunnittelemaan yhteisrahoitusvarat etukäteen ja vahvistamaan niitä uusien rahoitusjärjestelyjen avulla;

72. vaatii ottamaan suorien yritystukien alalla huomioon, että erityisesti suurten yritysten tapauksessa koheesiopolitiikalla pikemminkin rahoitetaan seurannaisvaikutuksia kuin vaikutetaan sijoittautumista ohjaavasti, ja vaatii siksi, että suurten yksityisten yritysten avustustuki on keskitettävä tutkimus- ja kehittämisinvestointeihin tai että sitä on tarjottava nykyistä useammin rahoittamalla epäsuorasti infrastruktuuria; vaatii lisäksi yleiseen rakennerahastoasetukseen selvää sääntöä, jolla suljetaan pois kaikenlainen EU:n rahoitus unionin sisällä tapahtuvalle tuotannon siirtämiselle ja jolla alennetaan merkittävästi tällaisten investointien tarkistamiskynnystä sulkemalla suuret yritykset pois suoran tuen piiristä ja asettamalla toimintojen kestolle kymmenen vuoden enimmäisaika;

73. tunnustaa uusien rahoitusvälineiden vipuvaikutuksen ja investointien mobilisointipotentiaalin ja kannattaa yleensä voimakkaampaa lainarahoitusta ja vaatii uudelleen nostettavissa olevien lainojen laajentamista tarkoituksenmukaisiksi osoittautuville tukialueille; vaatii siksi menettelyjen yksinkertaistamista ja oikeusvarmuuden parantamista koko rahoitusjakson ajan sekä sellaisen EU-rekisterin perustamista, josta käy ilmi, mitkä hankkeet rahoitetaan lainoilla ja mitkä suoralla tuella; vaatii, että välineiden on oltava joustavia, jotta ne ovat varmasti toteuttamiskelpoisia ja mahdollisia kaikille alueille ja kaupungeille; katsoo, että viimeistään yhden tukijakson jälkeen vastuu varojen käytöstä olisi siirrettävä kansalliselle tai hankkeen tasolle; toteaa, että nykyisellä jaksolla kaikki jäsenvaltiot eivät ole omaksuneet hajautettua lähestymistapaa rahoitusvälineiden, kuten Jessican, käyttämiseen; korostaa, että kaupungeilla on oltava suora käyttömahdollisuus;

74. korostaa, että täydentävän tuen tulee aina säilyä valinnaisena ja että toimijoiden on itse paikalla voitava käyttää kulloinkin sopivaa rahoitusvälineiden yhdistelmää alueellisia vaatimuksia vastaavasti;

75. katsoo, että EIP:n on omaksuttava voimakkaampi rooli TEN-infrastruktuurien rahoittamisessa; vaatii lisää tukea itsenäisille julkisten ja yksityisten osapuolten kumppanuuksille; katsoo, että Euroopan parlamentilla on periaatteessa tärkeä vastuu tähän liittyvästä avoimuudesta sekä päätöksenteko- ja valvontatehtävistä;

76. suhtautuu myönteisesti EIP:n ja komission väliseen tehokkaaseen yhteistyöhön kolmen yhteisen aloitteen – Jessican, Jeremien ja Jasminen – täytäntöönpanossa, jonka pitäisi lisätä koheesiopolitiikan tehokkuutta ja vaikuttavuutta ja parantaa rakennerahastojen toimintaa; kehottaa komissiota hyväksymään edelleen aktiivisesti yhteisiä aloitteita EIP:n kanssa, erityisesti koheesiopolitiikan alalla, ja varmistamaan pk-yritysten rahoitustuen;

77. pitää alueita pienemmällä tasolla käytettäviä yleiskattavia tukia soveliaana välineenä eurooppalaisia aluepoliittisia tavoitteita vastaaviin itse määriteltyihin innovointistrategioihin;

78. torjuu kuitenkin kiintiöiden asettamisen tai velvollisuudet yleiskattavien tukien maksamiseen, sillä ne voisivat vaikuttaa epäsuotuisasti alueiden tarpeisiin sovitettavien ensisijaisten tavoitteiden määrittelyyn;

Tiistai 5. heinäkuuta 2011

Talousarvio, varainhoito, byrokratian vähentäminen, budjettikuri, varainhoidon valvonta

79. katsoo, että seitsemän vuoden ohjelmakausien käyttöönotto koheesiopolitiikassa on osoittautunut hyväksi ratkaisuksi ja että se olisi säilytettävä vähintään seuraavan suunnittelukauden loppuun asti (2020); vaatii kuitenkin ottamaan käytön järjestelmän, joka mahdollistaa toimintaedellytysten nopeamman strategisen uudelleenarvioinnin, jotta EU voi nopeammin ja joustavammin reagoida erityistilanteisiin (talouskriisi, energiakriisi, luonnonkatastrofit);

80. korostaa, että EU:n talousarvion nykyinen rakenne ja kohdennusmekanismit ovat perustan muodostavien rahastoasetusten ansiosta osoittautuneet hyväksi ratkaisuksi etenkin koheesio- ja rakennepolitiikan kannalta, joten muutoksia on tehtävä vain tapauksissa, joissa menettelyt eivät ole toimineet tai joissa esiintyy ristiriitoja nykyisen varainhoitoasetuksen kanssa; tukee tässä yhteydessä komission ehdotuksia aluekehitykseen käytettävissä olevia varoja koskevien sääntöjen yhdenmukaistamisesta; vaatii kuitenkin, että jos vakiintuneisiin ja hyväksi havaittuihin rakenteisiin tehdä pieniäkin muutoksia, on toimittava äärimmäisen varovasti, jotta vältetään aiheuttamasta, toimintahäiriöitä ja epävarmuutta hallinnasta vastaaville kansallisille ja alueellisille elimille ja suurempaa byrokraatia taakkaa edunsaajille, etenkin sellaisille, joilla on pienet rakenteet ja rajallisesti kapasiteettia;

81. pitää Eurooppa 2020 -tavoitteiden sisällyttämistä nykyisiin tavoite- ja rahastorakenteisiin mahdollisena; torjuu EU:n talousarvion jakamisen teoreettisiin kasvualueisiin "älykkyyden", "osallistavuuden" tai "kestävyyden" mukaan ja koheesiopolitiikan jakamisen eri budjettikohtiin; katsoo, että koheesiopolitiikalla olisi oltava oma budjettikohtansa EU:n talousarviossa;

82. pitää vuoden 2013 jälkeistä koheesiopolitiikkaa entistäkin tärkeämpänä EU:n alueiden jatkuvaan ja kestäväan kehitykseen vaikuttavana tekijänä sekä ratkaisevana politiikan alana Eurooppa 2020 -strategian monialaisen täytäntönpänon kannalta, ja vaatii siksi vähintään samoja budjettivaroja;

83. palauttaa mieleen, että tilintarkastustuomioistuin on raportoinut useiden vuosien ajan, että koheesiopolitiikan alan maksujen virhetaso on yli 5 prosenttia, vaikka toteakin, että se on laskenut edellisen vastuuvapausmenettelyn 11 prosentista, kuten tilintarkastustuomioistuimen vuosikertomuksesta käy ilmi, ja että valvontajärjestelmät ovat vain osittain vaikuttavia; kehottaa edelleen selkeyttämään virheiden laskemismenetelmää, koska tilintarkastustuomioistuimen ja komission toimittamien numerotietojen eroavaisuudet saavat aikaan sekaannusta ja epäluottamusta virallisiin lukuihin;

84. vaatii, että jäsenvaltioille, joissa esiintyy merkittäviä virheitä rakennevarojen käytössä, ehdotetaan tiukempia säännönvastaisuuksien valvontaa koskevia sääntöjä ja menettelyä, jossa maksut keskeytetään järjestelmällisesti heti, kun todisteet viittaavat siihen, että akkreditoitujen viranomaisten toiminnassa on huomattavia puutteita; vaatii samalla, että jäsenvaltioissa, joilla on sopiva varainhoitojärjestelmä, lopetetaan turhat tarkastukset; katsoo, että "luottamussopimuksen" ja "yhtenäisen tarkastusmallin" periaatteita olisi toteutettava mahdollisimman usein;

85. vaatii jäsenvaltioita tai viranomaisia määrittämään viranomaiset tai yksiköt, jotka ovat yksin vastuussa rakennerahastovarojen moitteettomasta hallinnoinnista;

86. pitää tukirahoja hallinnoivien viranomaisten johtoyksikköjen (maksuyksikkö/hallintoviranomainen) toimittamia vuosittaisia, tarkastettuja hallintonselvityksiä soveltuvana keinona vahvistaa raportointi- ja valvontaketjua ja korostaa tällaisten selvitysten sisällön oikeellisuutta ehdottomana välttämättömyytenä; vaatii siksi seuraamusjärjestelmää väärille selvityksille; kannattaa edelleen kansallisia tarkastuslausumia;

Tiistai 5. heinäkuuta 2011

87. pyytää komissiota ottamaan jo seuraavan ohjelmakauden alusta lähtien suuremman vastuun kansallisten hallintomenettelyjen parantamisesta; pitää tässä yhteydessä tarpeellisena pikaista tukiohjelmien hallinnoinnin yksinkertaistamista ja selkiyttämistä erityisesti varainhoidon ja varainhoidon valvonnan alalla; pitää komissiota siksi vastuussa kansallisten tai unionin hallinto- ja tarkastuselinten hyväksymismenettelyjen toteuttamisesta; katsoo, että oikeus yksinkertaisempaan ja harvempaan raportointiin olisi kytkettävä onnistuneisiin akkreditoiteihin ja virheasteen pienentämiseen;

88. kehottaa myös lujittamaan komission valvontaroolia ottamalla käyttöön maksujen järjestelmällisen keskeyttämisen ja lykkäämisen heti, jos on asianmukaisesti perusteltua näyttöä merkittävistä puutteista akkreditoitujen viranomaisten toiminnassa; kehottaa komissiota edelleen laatimaan entistä parempia suunnitelmia, joiden avulla lisätään virheellisten maksujen takaisinperintää;

89. vaatii tarkastusjärjestelmän yksinkertaistamista, tarkastustasojen vähentämistä sekä komission ja jäsenvaltioiden välisten vastuiden selventämistä; kehottaa käyttämään yhden tason tarkastusmenettelyä, jolloin jäsenmaat tarkastavat projektit ja komissio tarkastaa jäsenmaiden tarkastusjärjestelmät;

90. on sitä mieltä, että toimenpideohjelmien tehokkuuden parantamiseksi hankkeiden valinnassa tulisi alueiden sisällä tehostetusti hyödyntää kilpailumenettelyjä;

91. vaatii, että standardimenettelyjä laajennetaan hallinnon yksinkertaistamista varten korkeammilla standardiyksikkökustannuksilla sekä yleiskustannuspaketeilla, kun tällainen järjestelmä on tarkoituksenmukainen; edellyttää, että suhteellisuusperiaate otetaan vahvemmin huomioon eli että pienten hankkeiden toteuttamisen yhteydessä vaaditaan huomattavasti vähemmän raportointia ja todentamista;

92. vaatii komissiota julkaisemaan vuosittain riittämätöntä ja/tai myöhästynyttä raportointi- ja julkistamisvelvollisuuksien täyttämistä ja rakennerahastojen varojen käytössä ilmenneitä virheitä, väärinkäyttöä ja petoksia koskevan "rikkomusseurannan"; vaatii siinä erottelua jäsenvaltioiden ja rahastojen mukaan;

93. on huolestunut siitä, että hallinnollinen taakka estää pieniä yrityksiä ja organisaatioita hyödyntämästä rakennerahastoja; pyytää, että säädöstekstit ja tekniset asiakirjat olisivat mahdollisimman selviä;

94. vaatii uudelle ohjelmakaudelle vuosittaisia tilinpäätösmenettelyjä myös monivuotisten ohjelmien kohdalla;

95. pitää tehokkaampia sähköisiä hallinnointiratkaisuja (yhtenäiset lomakkeet) välttämättömänä koko toteutus- ja valvontajärjestelmälle; vaatii komission koordinoimaa kokemusten vaihtoa jäsenvaltioiden kesken sekä koordinoitua hallintoyksikköjen ja tarkastuslaitosten toimeenpanoliitoksia;

96. tukee komission ehdotusta, jonka mukaan kulut korvataan kansallisille viranomaisille vasta sitten, kun vastaavat EU-tuet on maksettu edunsaajille; katsoo, että tällä nopeutetaan maksamista sekä tarjotaan ratkaiseva kannustin tiukkaan kansalliseen tarkastustoimintaan; toteaa kuitenkin, että jäsenvaltioilla ja alueilla saattaa olla likviditeettiongelmia ja että siksi on etsittävä varmistavia ratkaisuja;

Tiistai 5. heinäkuuta 2011

97. pitää komission ehdottamaa vaatimusta maksettavien tukien vahvemmassa tuloskeskeisyydestä ristiriitaisena, sillä tuloksia on tarkoitus saavuttaa vasta rahoitettujen hankkeiden avulla; pelkää erittäin byrokraattista seuranta ja pitää lisävaatimuksia, jotka sitoisivat tukien maksun hankkeiden todistettuun johdonmukaisuuteen kuten Eurooppa 2020 -strategiassa, tarvittaessa mahdollisina;

98. katsoo, että vaikka korvaukset pitäisi maksaa vasta sitten, kun EU:n rahoitus on maksettu hankkeissa, pankkien tai muiden rahoituslaitosten ei pidä aiheuttaa tuensaajille ylimääräistä taakkaa sellaisten korkojen muodossa, jotka eivät vastaa näihin lainoihin liittyvää pientä riskiä;

99. vaatii seuraamusmekanismien eriyttämistä muun muassa bonusjärjestelmän muodossa tarjoamalla säästöksi oikein toimeenpaneville jäsenvaltioille helpoituksia hallinnointiin;

100. muistuttaa, että toisin kuin muissa rakennerahastoissa Euroopan sosiaalirahastolle tunnusomaista on, että se liittyy tiiviisti tukemiinsa kohderyhmiin ja että se on muotoiltava tavalla, joka mahdollistaa monia pienen mittakaavan paikallisia hankkeita; edellyttää, että jäsenvaltiot on veloitettava ohjaamaan varat hankkeisiin välittömästi, jotta pienemmille edunsaajille ei aiheudu ongelmia; kehottaa komissiota ja jäsenvaltioita varmistamaan ohjelmien rahoitusta koskevan joustavuuden, ottamaan huomioon aikaa, vaivaa ja rahoitusosuutta koskevan suhteellisuusperiaatteen määrittäessään valvontaan ja tarkastukseen liittyviä velvoitteita ja yksinkertaistamaan menettelyjä sekä vähentämään liiallisia hallinnollisia rasitteita ja muita esteitä tavalla, joka hyödyttää hankkeita ja mahdollisia edunsaajia, jotta Euroopan sosiaalirahastolla voitaisiin edistää paremmin kasvua ja työpaikkojen luomista koskevien Euroopan unionin tavoitteiden saavuttamista; kehottaa komissiota lisäämään hallinnoivien viranomaisten ja edunsaajien vaihtoehtoja rahoituksen suhteen ja ehdottamaan vakiokustannusten vaihtoehtoa yhdessä perinteisen kirjanpidon rinnalla;

101. kannattaa komission ehdotusta, että N+2- ja N+3-sääntöjä olisi sovellettava ensimmäistä rahoitusvuotta ja rajatylittäviä ohjelmia lukuun ottamatta järjestelmällisesti mahdollisesti jäsenvaltioiden osuukien tasolla, jotta voidaan lisätä joustavuutta, ja että muutoin varojen automaattista vapauttamista koskevaan sääntöön tehdyissä poikkeuksissa olisi aina otettava huomioon ylimääräinen hallinnollinen rasitus, joka johtuu uusista säännöksistä, jotka liittyvät strategiseen ohjelmasuunnitteluun, tuloslähtöisyyteen ja ennakkoehtoihin; puoltaa rajatylittävien ohjelmien kohdalla jopa "N+3-säännön" soveltamista, jolla voitaisiin vastata kielellisten ja kulttuuristen haasteiden vuoksi hitaampien hallinnointiprosessien tarpeisiin; katsoo, että tällä turvataan tasapainoinen suhde laadukkaiden investointien sekä ohjelmien kitkattoman ja nopean täytäntöönpanon välillä;

Naapurisuus- ja laajentumispolitiikat

102. korostaa Euroopan naapurisuus- ja kumppanuusvälineen (ENPI) koheesiopoliittista merkitystä Euroopan unioniin kuulumattomien maiden kanssa tehtävän rajatylittävän yhteistyön kannalta; panee merkille ohjelman täytäntöönpanossa ilmenevät nykyiset ongelmat; uskoo, että ENPI:n rajatylittävän yhteistyön ohjelmat on viime kädessä liitettävä uudelleen koheesiopoliittikkaan; katsoo, että erityisesti naapurimaiden infrastruktuurien kytkemisellä (liikenne, energia ja ympäristö) on myönteisiä vaikutuksia myös unionin raja-alueille; vaatii, että ENPI-varat keskitetään strategisesti välttämättömiin energiansaantiin ja liikenneinfrastruktuureihin; korostaa makroalueiden mahdollista tehtävää tässä yhteydessä; kehottaa komissiota tarkastelemaan mahdollisuutta luoda lisää synergiaetuja EAKR:stä, liittymistä valmistelevalta tukivälineestä, Euroopan naapurisuus- ja kumppanuusvälineestä (ENPI) ja Euroopan kehitysrahastosta (EKR) riippuvaisten aloitteiden välillä; pyytää lisäksi komissiota arvioimaan, voitaisiinko aluepolitiikassa jo nyt käytettyjä rakenteita soveltaa myös ENPI:n hallinnointiin;

Tiistai 5. heinäkuuta 2011

103. korostaa lisäksi, että EU:n laajentumisprosessilla on valmistelevan tukivälineen (IPA) myötä merkitystä koheesion kannalta, sillä se auttaa ehdokasmaita koheesiorakenteiden sisällöllisessä ja organisatorisessa valmistelussa; kiinnittää huomiota jäsenvaltioissa ilmenneisiin täytäntöönpano-ongelmiin; muistuttaa IPA:n alkuperäisestä tarkoituksesta, varsinkin tavoitteesta kehittää rahoitusvalmiuksia ja institutionaalisia rakenteita sekä tukea ehdokasmaiden valmistautumista yhteisön koheesio politiikan täytäntöönpanoon, jotta niitä voidaan valmistella unionin säännösten täydelliseen täytäntöönpanoon liittymishetkellä; kehottaa komissiota määrittämään IPA:n nykyiset toimintaongelmat;

104. toistaa vaativansa, että aluekehitysvaliokunta on otettava vastuullisesti mukaan välineiden jatkokehitykseen;

*

* *

105. kehottaa puhemiestä välittämään tämän päätöslauselman neuvostolle, komissiolle sekä EU:n alueiden ja osavaltioiden ylimmille johtajille.

Kehitysmaille annettava budjettituki

P7_TA(2011)0317

Euroopan parlamentin päätöslauselma 5. heinäkuuta 2011 kehitysmaille annettavan EU:n budjettituen tulevaisuudesta (2010/2300(INI))

(2013/C 33 E/05)

Euroopan parlamentti, joka

- ottaa huomioon Gleneaglesissa vuonna 2005 pidetyssä G8-huippukokouksessa ja kaikissa sen jälkeen pidetyissä G8- ja G20-kokouksissa annetut tuen määrää, Saharan eteläpuolisen Afrikan tukea ja tuen laatua koskevat sitoumukset,
- ottaa huomioon Yhdistyneiden Kansakuntien 8. syyskuuta 2000 antaman vuosituhajulistuksen,
- ottaa huomioon kehityspolitiikkaa koskevan eurooppalaisen konsensuksen ⁽¹⁾ ja Euroopan unionin menettelysäännöt täydentävyydestä ja työnjaosta kehitysyhteistyöpolitiikassa ⁽²⁾,
- ottaa huomioon Pariisin julistuksen avun tuloksellisuudesta ja Accran toimintasuunnitelman,
- ottaa huomioon Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 208 artiklan, jonka mukaan "unioni ottaa huomioon kehitysyhteistyöpolitiikan tavoitteet toteuttaessaan muita sellaisia politiikkoja, jotka voivat vaikuttaa kehitysmailhin",
- ottaa huomioon kehitysyhteistyön rahoitusvälineen perustamisesta 18. joulukuuta 2006 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 1905/2006 ⁽³⁾ 25 artiklan 1 kohdan b alakohdan,
- ottaa huomioon Cotonoun sopimuksen 61 artiklan 2 kohdan,

⁽¹⁾ EUVL C 46, 24.2.2006, s. 1.

⁽²⁾ Neuvoston päätelmät 15. toukokuuta 2007 (09558/2007).

⁽³⁾ EUVL L 378, 27.12.2006, s. 41.